

ikke rejse Sagen. Derfor bør Sogneraadet kunne rejse Sagen.

I Slutningen af § 1 er der en Bestemmelse, der siger, at Ministeriet afgør, efter Indstilling fra Sogneraadet, om Loven skal gælde i vedkommende Kommune. Derved vil hver Kommune især kunne blive raadende over, om denne Lov og dermed strengere Bestemmelser, end der ellers er Trang til i Landkommunerne, skal være gældende i vedkommende Kommune.

I § 2 bestemmes, at naar Sogneraadet har taget en saadan Beslutning enten ifølge Opfordring eller af eget Initiativ, skulle alle de, der anses for færdselsberettigede til Vejen, altsaa ikke blot de, der bo ved Vejen, men ogsaa de, der vides at have paataget sig Forpligtelse med Hensyn til dens Vedligeholdelse, tilsiges til et Møde. — Slutningsbestemmelsen i § 2 gaar ud paa, at den, der er færdselsberettiget, men ikke bor i Kommunen, skal stadig holde Sogneraadet i Kundskab om sin Bopæl, eller opgive en Mand i Kommunen, til hvem Tilsigelse kan ske, og hvis han ikke gør det, skal den Omstændighed, at han ikke er varslet, ikke kunne benyttes til Protest mod Forretningens Lovlighed. Forholdet er nemlig i mange af disse Kommuner, særlig omkring København, det, at Kommunalbestyrelsen har ondt ved at vide, hvem der er Ejere af de paagældende Parceller, fordi disse skifte Ejere med meget korte Mellemlum, og det hænder da let, at den Mand, der er Ejer paa det Tidspunkt, hvor Forretningen indvarsles, ikke er Ejer, naar Forretningen kommer til Udførelse, og naar det er Folk, der bo langt borte, vil det være forbundet med Vanskelighed at faa dem til Stede ved et saadant Møde, saa at det næsten ikke er muligt at tilvejebringe en lovlige Forretning under de nugældende Regler.

Ifølge § 3 fremlægges paa Aastedsmødet eller et kontinuerende Møde et Forslag om, hvorledes Vejen skal istandsættes, samt en Fordelingsplan til Dækning af Udgifterne derved, derunder ogsaa Udgifter til fornøden teknisk Assistance.

I § 4 nævnes de forskellige Arbejder, som kunne udføres efter denne Lov. Det er Arbejder, der gaa langt videre end dem, Loven af 14. April 1865 tilsteder, men Arbejder, som ere nødvendige, naar man skal tilvejebringe en tidssvarende Gade eller Vej i et tæt bebygget Terrain. Til disse Arbejder høre fyldestgørende Afløb for Regn og Pølevand, saasom brolagte Rende-stene, Kloaker til at bortføre Vandet, for saa vidt der ikke er Grøft ved Vejen —

men Grøfter ønsker man helst at komme af med i saadanne Bydele —, samt Anlæg af Gangstier med tilhørende Begrænsning, altsaa eventuelt Kantstensfliser og Belægning af Gangstier.

§ 5 omhandler, hvor vidt man skal gaa med Istandsættelse, og gaar ud paa, at man saa vidt muligt skal rette sig efter de Ønsker, der fremkomme paa Aastedsmødet, og at Istandsættelsen i alt Fald ikke skal gaa videre, end at Vejen bringes paa Højde med andre private eller kommunale Veje i samme Kommune.

§ 6 træffer Bestemmelse om, at Arbejdet skal udføres under et, altsaa af en Entreprenør, og at det ikke, som efter den nu gældende Lov, deles i Parter til de forskellige Parthavere. Men hvis Arbejdet ikke udføres i Overensstemmelse med Forliget, skal det udføres ved Sogneraadets Foranstaltning og under dettes Tilsyn. I dette Tilfælde udredes Udgifterne forskudsvis af Kommunens Kasse med Refusion senest en Maaned efter, at Regning er tilsendt Parthaveren. Hvis Istandsættelsen af Vejen efter Sogneraadets Skøn maa kaldes for en Grundforbedring, skal Kommunalbestyrelsen tilstaa de paagældende Parthavere en afdragsvis Betaling i 10 Aar med Tillæg af 4 pCt. Rente. De Arbejder, her kan være Tale om, kunne ofte være saa kostbare og omfattende, at det bliver alt for byrdefuldt for Parthaverne at udrede en saadan Part paa en Gang, men Sogneraadet vil jo let kunne tilvejebringe de nødvendige Midler ved et Laan, der afdrages i et lige saa langt Tidsrum, som der tilstaaes Parthaverne til deres Afdrag. Renten er sat til 4 pCt. Det er muligt, at Sogneraadene til Tider maa komme til at give lidt mere i Rente, det har jeg ikke overset, men hele Foranstaltningen er jo ogsaa til saa stor Gavn for en Del af Kommunens Indbyggere, at selv et ubetydeligt Rentetab derpaa vel kunde forsvares. I øvrigt er det ikke absolut nødvendigt at blive staaende ved den her fastsatte Rente, den kan meget vel forandres, men det vil dog være heldigt, at der i alt Fald sættes en vis Begrænsning for Forrentningen. Endelig er der i sidste Stykke af § 6 en Bestemmelse om, at de Udgifter, som Kommunekassen ved Arbejdets Udførelse har paataget sig, kunne indrives ved Udpantning med samme Fortrinsret, som tilkommer de paa faste Ejendomme hvilende kommunale Skatter og i Overensstemmelse med de for disse gældende Regler.

I § 7 er der en Bestemmelse om,